
Juleharen

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Juleharen

4

Juleharen

Juleharen

Juleharen

Af Kaj Munk

Nat.d.19.12.37[1]

FAAR De den i Aar? Hvor er det spændende. Det er Jægeren en Æressag, uforstaaelig for alle uindviede, at der paa Julebordet sættes ham en Hare, som han selv har hjulpet ind i den evige Fred. I gamle Dage, da Harejagten først hørte op den 24. Dec., var det ikke saa svært; der var hele 14 Dage at arbejde i. Nu har Loven sat sit Punktum ved den 18., og ret meget mere end 8 i Dage er det ikke rart at have en Morten paa Muren; der kan endog være de Vejrforhold, der gør en 4-5 Dage fuldtud tilstrækkelige, saa hvad der er derover, er af det onde.

Hvor præger de sig i Ens Erindring, disse Sæsonens sidste Langben! En diset Vintermorgen for mange Aar siden - hvad var det, der sprang i en ydre Kant af Brandbæltet langs Klausii Plantages nordre Side? Skuddet rev sig løs, og tænk, da jeg naaede frem og kiggede ned mellem Sandbrinkerne, laa den der, Aarets sidste Hare, Dianas Julepresent.

Aaret efter ude i Linde, den lille Plantage paa Grusbankens Top et Par Hundrede Skridt fra den gamle Kongevej mod Lemvig. Ud kom Haren springende, Kammeraten skød, men ikke nok, med Jylva i Hælene forsvandt den bag Træer og Banker, men vendte saa min Sandten kort efter tilbage med Hunden stadig tæt efter sig, jeg vovede Skuddet, og heldigvis var det Skræderen og ikke min Sjæls Veninde, der slog Saltomortalen.

Og der var det Aar, da Prinsen af Wales forstyrrede Danmarks Jagttabel, denne kostelige Historie, at et helt Kongeriges Jagttider blev forandrede, fordi en Herre ventedes paa Besøg - oven i Købet vilde han slet ikke skyde, da han kom. Jeg var i December paa Sverrigstourné, afskaaret fra min Julehare, tænkte jeg, med mindre de for *min* Skyld øgede det Aars Jagttid. Og tænk, de øgede den, og jeg naaede hjem og stod ved en lav Mark i Linde, saa sumpet, at jeg ikke gad vade derind. Det skinnede brunt derinde fra en Tot vissent Græs; var det en Hare? Næppe. Saa kom Jylva i Trav, satte lige mod Pletten uden at ane den og var nær væltet over den, da den sprang op. 2 Skud paa langt Maal, godt foran. Haren af Sted, Hunden bag efter. Haabløst. Den satte Kursen lige over mod tre glammende Gaardhunde, og midt mellem dem faldt den om og var død. De blev saa bestyrkede, og Jylva ogsaa, at de skiltes i Tavshed og gik hver til sit.

Et andet Aar. Henrykt staar jeg paa Udmarkshøjen og nyder det vældige, vuggende Landskab. Da springer mod Vest dybt under mig Juleharen og faar min Bombe fra Himlen og dør i det samme. Ikke et Spjæt, ikke en Sitren. Aldrig har jeg set Liv udslukkes saa brat. Jeg troede, den spillede Komædie, da jeg naaede derved og kiggede i dens store Øje; jeg satte en forsigtig Fod paa dens Bagben og ventede lidt. Men Komædiespillet var Alvor.

Paa den samme Høj stod jeg i Mandags; men denne Gang saa jeg i Øst - ud over det snestribede Landskab. Fra en Grøft, skjult af Sne, men med rindende Vand rejser Fylla en Andrik, den flyver lige op imod mig, jeg har Solen i Ryggen, men Rabben ser mig dog for tidlig, hvor lille jeg saa end gør mig paa Bakkens Top, og slaar af. Hunden er efter den, en Hare springer op, Hunden standser forbløffet, Haren sætter sig overrasket og gør lille Mand, saa Fylla efter den og Haren paa Valsen i lange Spring, to Drøn fra det høje, men Mis fortsætter uanfægtet op mod en lille Plantage, Fjendens, men den naar den aldrig, lidt efter vender den atter tilbage til mig, denne Gang i Guldstol eller Elfenbensstol, mellem Fyllas stærke, hvide Tænder.

I Fjor fik jeg min Julehare paa en ganske egen Vis. For første Gang i min Jægartid havde jeg ingen skudt. Jeg udjamrede min Nød i dette Blads Spalter, at jeg havde faaet en Ræv paa Tasken i Stedet for en Hare, og nu stod Menuen altsaa paa Rævesteg 2. Juledag. Hvad sker saa? Fra en velsignet Sjællænder, Dyrker af Nationaltidende naturligvis, men unavngiven, Postkontor Storehedinge, faar jeg sendt en prægtig Hare med følgende Salut paa Bagsiden af Adressesedlen:

Hermed en Hare
for Pastoren at bevare
for anden Dags Jul
at æde Rævesul.

KAJ MUNK.